

NEIŠVENGIAMA
LEMTIS
UŽDRAUSTA
MEILE

JULIE KAGAWA

VASARA BAIGĖSI. LEDAS
IŠTIRPO. ŠTAI KAS LIKO.

GELEŽIES FĖJŪNAI

GELEŽIES
KARALIENĖ

knygute.lt

Julie Kagawa

GELEŽIES KARALIENĒ

Trečioji serijos
"*Geležies fėjūnai*"
knyga

Versta iš: Julie Kagawa, The Iron Queen, Harlequin Teen, 2011

© Julie Kagawa, 2011

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Elzė Tilindytė, vertimas iš anglų kalbos, 2013

© Živilė Adomaitytė, knygos dizainas, 2013

© HQN, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2013

ISBN 978-609-406-607-8

Elektroninę versiją paruošė Knygute.lt, 2013

Ištikimiausioms Ašo gerbėjoms Erikai ir Geilei. Taip pat Nikui, kuris visada mane įkvepia

PADĖKOS

Kai prisėdau rašyti šių eilučių, man staiga dingtelėjo mintis, kad baigiau trečią knygą. Trečią knygą, o juk prieš kelerius metus net nežinojau, ar man pavyks išleisti bent vieną romaną. Suprantama, nebūčiau to pasiekusi be daugelio puikių nepakartojamų žmonių pagalbos. Jeigu ne jie, taip ir nebūčiau parašiusi žodžio „Pabaiga“ paskutinio skyriaus paskutiniame puslapyje. Tad turiu padėkoti daugeliui.

Ačiū tėvams, kad jie pakentė dukrą, kuri per dienas svajodavo mokykloje, slėpdavo romanus po matematikos vadovėliais, užuot konspektavusi, kurdavo istorijas ir vesdavo iš proto savo vargšus mokytojus. Nors jūs ir sielojotės, kad nesidomiu matematika ir socialiniais mokslais, vis tiek palaikėte mano svajones.

Dėkui visiems žmonėms užkulisuose: mano nuostabiai agentei Lori Maklin, kuri daug geriau nei aš išmano verslo reikalus, ir už tai be galo ją vertinu. Mano neprilygstamai redaktorei Natašijai Vilson, kuri yra bene valingiausia ir labiausiai atsidavusi savo darbui iš visų man pažįstamų žmonių. Leidyklai dėkoju už tvirtą

palaikymą, šaunius knygų viršelius ir už visą stebėtiną neįkainojamą man suteiktą patirtį.

Labai ačiū „YABooks“ internetinio dienraščio rašytojams ir jaunimo literatūros mėgėjams, kad negaili laiko skaityti mano knygas, rašyti atsiliepimus ir dalytis nuomonėmis apie jas. Jūs išties esate atsidavusi ir ištikima palaikymo grupė. Be to, nuostabiam autorių susivienijimui „Tenners“, kuriam man didelė garbė priklaustyti, už tai, kad džiaugiasi mano pergalėmis ir išsklaido nusivylimus, už pokalbius, suprantamus tik kūrėjams. Labai malonu bendrauti su žmonėmis, kurie nelaiko tavęs „kvaištelėjusia rašytoja“.

Dėkui visiems iki vieno mano skaitytojams, Ašo ir Pako palaikymo grupėms už įnirtingas kovas interneto erdvėje, kurias man be galo smagu stebėti. Ačiū, kad suteikiate tiek malonumo. Ir kaip visada, esu itin dėkinga savo vyrui Nikui, kuris tebėra mano karščiausias rėmėjas ir įkvėpėjas. Be jo nedaug tebūčiau nuveikusi.

PIRMA DALIS

1

Ilgas kelias namo

Prieš vienuolika metų, per šeštąjį mano gimtadienį, pradingo tėtis.

Prieš metus, irgi per mano uogienės dieną, iš manęs buvo atimtas broliukas. Bet tuokart aš iškeliavau į fėjūnų šalį jo ieškoti.

Tiesiog neįtikėtina, kaip stipriai galima pasikeisti kelionėje, kiek daug patirti. Aš sužinojau, kad tas, kurį laikiau savo tėčiu, iš tiesų nėra tikrasis. Kad mano biologinis tėvas – netgi ne žmogus. Kad esu legendinio fėjūnų karaliaus dukra, kad mano gyslomis teka jo kraujas. Be to, patyriau turinti galių. Galių, kurios iki šiol man pačiai kelia baimę. Galių, kurios baugina netgi fėjūnus, nes yra jiems labai pavojingos... O aš net nesu tikra, jog pajėgsiu jas suvaldyti.

Aš supratau, kad meilė gali būti nepavaldi laikui ir prigimčiai, kad ji gali būti kerinti, tobula ir verta kovos. Bet kartu ir trapi, širdį

draskanti, o kartais reikalaujanti aukų. Kad retskykiais dėl jos tenka stoti prieš visą pasaulį ir kad nebūna paprastų atsakymų. Kad turi žinoti, kada nesitraukti nė per žingsnį, o kada... paleisti. Ir net jeigu meilė atgimsta, sykiomis pamatai, jog tas, kuris visą laiką buvo greta, jau nebe toks kaip anksčiau.

Aš maniau, kad viskas baigėsi. Kad kelionė į fėjūnų šalį, sunkūs sprendimai, kuriuos tekdavo priimti, aukojimasis dėl tų, kuriuos myli, liko praeityje. Tačiau ir vėl artėja audra, kuri kaip niekada parodys, ar teisingi mano pasirinkimai. Tik šiuokart nebebus kelio atgalios.

AŠ ESU MEGANA ČEIS.

Mažiau nei po dvidešimt keturių valandų man sukaks septyniolika.

Déjà vu, tiesa? Tiesiog neįtikėtina, kaip greitai lekia laikas, kol tu pats, regis, stovi vietoje. Nejaugi nuo tos dienos jau prabėgo vieni metai? Nuo tos dienos, kai aš atsidūriau fėjūnų šalyje. Nuo tos dienos, kuri amžiams pakeitė mano gyvenimą.

Tiksliau sakant, man dar nėra septyniolikos. Aš pernelyg daug laiko praleidau Niekadaniekada. Čia nesensti arba tai vyksta taip lėtai, kad nė nepastebi. Todėl nors tikrame pasauly-

je prabėgo ištisi metai, aš pati, matyt, tapau vos keliomis dienomis vyresnė nei tada, kai atsidūriau fėjūnų šalyje.

Kita vertus, dabar tikrame pasaulyje pasijutau taip stipriai pasikeitusi, kad tiesiog pati savęs nebeatpažinau.

Mudu su Ašu lakdinantis taterkoltas¹ ritmiškai caksėjo kanopomis per grindinį į taktą mano širdžiai. Čia, Luizianoje, tuščiame kelyje, apsodintame raudonlapėmis nisomis ir apsamanojusiais kiparisais, beveik nesimatė automobilių, o vienas kitas pasitaikantis veržliai pralėkdavo pro šalį, žarstydamas į šalis nukritusius lapus. Vairuotojams nebuvo lemta pamatyti tankiakarčio juodo žirgelio degančiomis tarsi žarijos akimis, risnojančio keliu be žąsų, pavadžių ir balno. Nematė jie ir dviejų raitelių ant jo nugaros: šviesiaplaukės merginos ir niūraus dailaus princo, įsitaisiusio už bendrakeleivės ir apkabinusio ją per liemenį. Mirtingiesiems nelemta regėti fėjūnų pasaulio. Pasaulio, kurio dalimi (noriu aš to ar ne) nuo šiol esu ir pati.

¹ Padaras, pasirodantis keliautojams mažo arkliuko ar kumeliuko pavidalu ir krečiantis piktus pokštus (čia ir toliau – vert. pastabos).

- Ko tu bijai? - sušnibždėjo man į ausį sodrus balsas ir aš visa pašiurpau.

Netgi drėgnuose Luizianos pelkynuose nuo Žiemos rūmų princo sklido šaltis ir jo kvėpavimas maloniai vėsino odą.

Žvilgtelėjau į jį pro petį.

- Ką turi galvoje?

Žiemos princas Ašas žvelgė tiesiai į mane, sidabrinės akys švytėjo sutemose. Tiksliau sakant, jis jau ne princas. Karalienė Mebė ištrėmė sūnų iš fėjūnų šalies už tai, kad jis nepanoro atsižadėti meilės puskraujei Vasaros valdovo Oberono dukrai. Vasarai ir Žiemai privalu kovoti. Mums nevalia bendradarbiauti, sykiu leistis į žygius, o svarbiausia - mylėti vienam kito.

Tačiau mudu sujungė meilė ir dabar Ašas čia, su manimi. Mes tapome tremtiniais ir takai, vedantys į Niekadaniekada, mums užsidarė amžiams. Na ir tegul. Vis tiek neketinu tenai grįžti.

- Tu jaudiniesi, - pareiškė Ašas ir paglostė galvą, nubraukė plaukus nuo sprando, priversdamas suvirpėti. - Jauste jaučiu nuo tavęs sklindančią baimę. Ir tai kelia man nerimą. Kas nutiko?

Turējau susiprasti, kad nepavyks nūslēpti nuo Ašo savo išgyvenimų. Juk jis – fėjūnas, kad jau apie tai prakalbome. O jų burtų galias kursto mirtingųjų sapnai ir jausmai. Taigi Ašui savaime persiduoda mano emocijos.

– Atleisk, – atsakiau. – Taip, tiesą sakant, truputį jaudinuosi.

– Kodėl?

– Kodėl? Juk buvau pradingusi beveik ištisus metus. Pamačiusi mane mama gali prarasti savitvardą.

Vos pagalvojus apie susitikimą su artimaisiais suspaudė širdį. Supratau, kad laukia ašaros, pykčiu atmiežtas palengvėjimas, neišvengiami klausimai.

– Kol buvau Niekadaniekada, maniškiai nieko apie mane nežinojo. – Atsidususi pažvelgiau į tolį, kur kelias tirpo sutemose. – Ką aš pasakyčiau jiems? Nuo ko pradėsiu aiškintis?

Taterkoltas suprunkštė ir suskliautė ausis, automobiliui pralėkus pernelyg arti mūsų. Ar man tik pasirodė, ar tai išties senutėlis aplamdytas Luko fordas nudardėjo keliu ir pradingo už posūkio? Na, patėvis vis tiek nebūtų mūsų pastebėjęs; netgi kai gyvenome po vienu stogu, jam sunkiai sekėsi prisiminti mano vardą.

- Turėsi papasakoti tiesą, - tarė Ašas ir aš krūptelėjau iš netikėtumo, nes nesitikėjau sulaukti atsakymo. - Nuo pat pradžių. Nesvarbu, susitarkys jie su tuo ar ne, bet nevalia slėpti, kas esi, ypač nuo artimųjų. Geriausia užbaigti viską vienu sykiu... O kas iš to išeis, pamatysime vėliau.

Jo tiesmukumas mane nustebino. Dar nespėjau įprasti prie naujojo Ašo, kalbaus ir besišypsančio, daugiau neatsitvėrusio ledine abejingumo siena. Nuo to laiko, kai mudu ištrėmė iš Niekadaniekada, jis tapo gerokai atviresnis, nebe toks susimąstęs ir nekalbus kaip anksčiau, tarsi būtų nusimetęs nuo pečių sunkią našta. Žinoma, matuojant įprastu matu Ašas vis dar tylus ir rimtas, bet pirmą kartą leido pasireikšti tikrajai savo prigimčiai, kurią aš įžvelgiau nuo pat pradžių.

- O jeigu jie *neįstengs* su tuo susitaisyti? - balsiai išsakiau visą rytą mane kankinantį klausimą. - Jeigu išsigąs, sužinoję, kas esu? Jeigu... daugiau nebenorės manęs matyti?

Mano balsas sudrebėjo tarsi kokios susigraudinusios penkiamečių. Tačiau Ašas tik dar stipriau apkabino ir prisitraukė arčiau.

- Tada tu tapsi našlaite kaip ir aš, - atsakė jis. - Mudu sugalvosime, kaip gyventi toliau. -

Jis palietė lūpomis ausį ir mano širdis suspurdėjo it pagauta paukštelė. – Drauge.

Pradėjau tankiau alsuoti, pasisukau, trokšdama pabučiuoti savąjį prinčą, paglostyti tamšius šilkinis plaukus...

Tačiau taterkoltas staiga suprunktė ir pasileido šuoliuoti. Ne taip greitai, kad išsidrėbčiau ant žemės, bet pakankamai, jog imčiau šokinėti kaip sviedinukas. Mėšlungiškai įsikibau į karčius, o Ašas sugriebęs už rankos padėjo išsilaikyti. Širdis pašėlusiai daužėsi, įsmeigiau nuožmų žvilgsnį bjauriam padarui tarp ausų ir vos susilaikiau skaudžiai neįsispyrusi kojomis į šonkaulius, bet tokiu atveju būčiau suteikusi jam dar vieną dingstį nusimesti mane nuo nugaros. Nelemtas gyvulys kilstelėjo galvą ir dėbtelėjo į mus: akys degė purpuri ne liepsna, snukis rodė panieką.

Aš suraukiau nosį ir kandžiai pasiteiravau:

– Ak, atleiskite, ar mes privertėme jus pasijusti nesmagiai? Ką gi, daugiau taip nedarysime.

Padaras sušnarpštė. Ašas šyptelėjo, bet daugiau nemėgino manęs prisitraukti. Tad atsidususi įsmeigiau žvilgsnį į kelią virš ramiai besisūpuojančios taterkolto galvos, ieškodama

pažįstamų orientyrų. Širdis tankiau suplakė, kai pastebėjau kelkraštyje tarp medžių surūdijusį furgoną, per kurio kiaurą stogą spėjo praugti krūmas. Šis griozdas riogso čia, kiek save prisimenu. Kasdien matydavau jį dardėdamas autobusu į mokyklą ir atgal. Jis visada reiškė, kad namai ranka pasiekiami.

Dabar man atrodė, kad prabėgo ištisa amžinybė nuo to laiko, kai mudu su Robiu kratydavomės autobuse, kai man terūpėjo pažymiai, namų darbai ir vairuotojo pažymėjimas. Kaip viskas pasikeitė; kaip keista bus sugrįžti į mokyklą, vėl gyventi ankstesnį nuobodų gyvenimą, tarsi nieko nebūtų nutikę.

- Tikriausiai mane paliks antriems metams, - atsidususi pasiguodžiau ir nugara pajutau nustebusį Ašo žvilgsnį. Nenuostabu, kad būdamas nemirtingas fėjūnas jis nė nenutuokia, ką reikia nerimauti dėl mokyklos, vairuotojo pažymėjimo ir...

Tikrovė staiga užgriuvo mane visu nepakečiamu svoriu. Laikas Niekadaniekada pralėkė kaip ūkanose paskendęs nežemiškas sapnas, o dabar mes sugrįžome į realų pasaulį. Pasaulį, kuriame man teks sukti galvą dėl įvertinimų, užduočių, stojimo į koledžą....